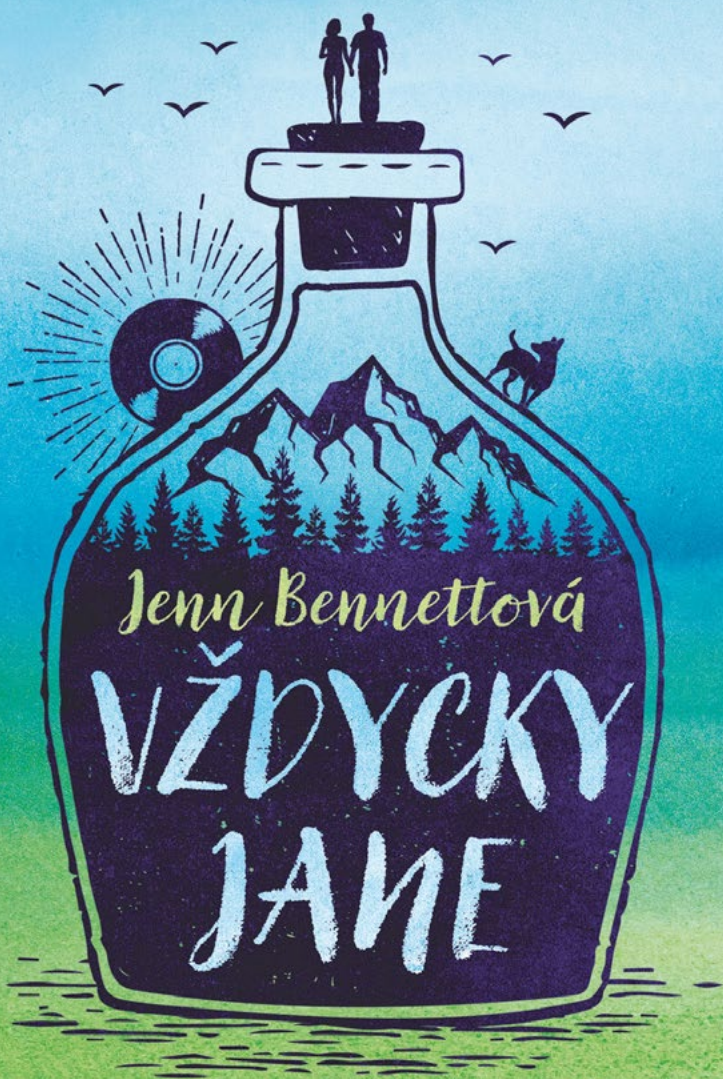

COO
BOO

Vždycky Jane

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Jenn Bennettová
Vždycky Jane – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

VŽDYCKY
JANE

Jenn Bennettová
**VŽDYCKY
JANE**

COO
BOO

Přeložily Hana Netušilová a Kristýna Vítková

ALWAYS JANE

Text copyright © 2022 by Jane Bennett

Translation © Hana Netušilová, Kristýna Vítková, 2023

Cover © Shutterstock.com, Kamila Flonerová, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-7661-708-7 (1. vydání, 2023)

ISBN e-knihy 978-80-7661-709-4 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-7661-710-0 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7661-711-7 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

Všem, kteří ztratili slova.

Fen

před dvěma lety

Šálily mě smysly. Neexistovalo jiné vysvětlení, proč bych si jinak myslel, že s Eddiem dokážeme proklouznout do vily, aniž by si nás někdo všiml. Byla skoro jedna ráno – v domě už všichni spali. *Sa-mozřejmě*, že na nás máma čekala v noční košili na pohovce u scho-diště. Jen jsem nepředpokládal, že tam bude sedět potmě.

Otočila se k nám jako nějaká strašidelná panenka z hororu, tvář přízračně ozářenou světlem z mobilu, a já jsem nedokázal poznat, jestli má zlost nebo strach. To nebude dobrý.

„Neříkej tátovi, že jsem tě nechal řídit jeho auto,“ zašeptal Eddie, když zavíral kovanou dveřní bezpečnostní mříž ve středomořském stylu. „Zapomněl jsem kód. Spustíme ralam. Arlam. Ha! Alááárm.“ Vyprskl smíchy a konečně se podíval na druhou stranu haly. „A do prrrr... Mami. Vyděsilas mě. V jakým filmu byla ta strašidelná panenka? Víš, který myslím, Fene.“

Nechal jsem to bez odpovědi, protože byl očividně pořád namol, a to byl hlavní důvod, proč se z dnešního večera stala taková katastrofa. Ten druhý tkvěl v tom, že si můj bratr myslel, že je bůh.

„Proč jste mi neodpověděli na esemesky?“ zeptala se máma. Mě. Ne Eddieho. I když mu bylo osmnáct a na podzim půjde na

univerzitu. To on byl starší. „Volala jsem vám jako o život. Myslíte si, že mě těší nechávat zprávy v hlasovce? To tedy ne.“

„Nefunguje mi mobil. Namočil se. Musím ho strčit do rýže nebo tak něco. A to měl být vodotěsný.“

„Je vodotěsný jen do určitý meze, trubko,“ prohlásil Eddie a skopl boty.

„Míry,“ opravil jsem ho unaveně. A co vůbec věděl? Právě že nic.

Máma se rozběhla tmavou halou, až za ní vlála noční košile, a zastavila se v kuželu měsíčního světla, dopadajícího na zem skrz mříž u dveří. Odhrnula si tmavé vlasy z čela a sklouzla pohledem od Eddieho (znehucená, protože poznala, že je opilý) ke mně (rozzlobená, že jsem se do toho zapletl) a pak k mokrým šlápotám na terakotových dlaždicích. „Co to je? Ty jsi mokrý? Co se stalo? Jsi v pořádku? Fennecu? Proč mi neodpovídáš?“

Když Jasmine Sarafianová začne klást příliš mnoho dotazů, je to jen otázka času. Pálí je jako jeden šíp za druhým a moc dobře ví, že některý z nich nakonec zasáhne cíl a zabije vás.

„Skočil do jezera. *Pošuk!*“ sdělil jí Eddie. „A zachránil holku, co se topila, když jsme šli k Betty omrknout kapelu.“

Ty pitomý ptačí mozečku. No to mě podrž... Jak mu mám pomoci zatloukat, když se nás přímo *snaží* profláknout? Alespoň mi to tak připadalo.

Máma naprosto znehybněla. „Vy jste byli na hrázi?“

„Promiň,“ pokrčil Eddie rameny. „Pár kámošů nás ukecalo. Víš, jak to chodí.“

„Nás? Tys vzal s sebou Fena? Vím, co se tam schází za partu, Eddie. Pijí a berou drogy. Tvému bratrovi je sotva šestnáct!“

„Nikdy nejsi moc mladej, aby ses stal hrdinou,“ prohlásil Eddie a v opálených tvářích se mu udělaly dolíčky, jak po ní blýskl přiopilým úsměvem. „Buď na něj pyšná, mami.“

Vážně jsem doufal, že se tomuhle rozhovoru vyhnu. Kdyby byl Eddie chytřejší – a věřte mi, to teda není –, lhal by.

Protože poslouchat na hrázi kapelu, která zrovna hrála u Betty, bylo přesně to, co jsme neměli dělat. U Betty je bar s krytým jevištěm na konci jezerního mola. Když jste dost staří a máte peníze, abyste zaplatili vstup, můžete sledovat představení zpod střechy venkovního altánu. Když ne? No... pak koukáte z lodí na jezeře – nebo kousek dál, od ústí Hadí řeky, nebo z vyhlídky u Kondoří hráze. Přitáhnete si vlastní pití a vezmete s sebou mladšího bráchu, aby vám nosil pivo z auta, zatímco budete pařit s kámoši.

Je pití v noci na jezeře nebezpečné? Jo. Je to hloupé? Rozhodně. Celá léta tam kdekdo chodí, aby zadarmo zkouknul představení u Betty. Je to prakticky místní tradice a policajti tam dělají štáru jen koncem měsíce, když potřebují splnit kvóty.

„Fennecu,“ obrátila se na mě máma. „Myslím, že bys mi to měl s tím děvčetem vysvětlit. Je to pravda?“

Pokusil jsem se nasadit klidný tón. „U jezera je v noci tma. Přepadla přes zábradlí a myslím, že se praštila do hlavy o skálu – voda ji táhla do středu jezera a nikdo jí nešel na pomoc.“

„Kapela hrála moc nahlas,“ objasňoval Eddie zbytečně. „Neslyšeli jsme ji.“

Spíš si jí nevšíмали. Bratr nikdy nevěnoval pozornost nikomu jinému než sobě. „Každopádně jsem tam skočil a vytáhl ji.“

„Nedýchala,“ dodal Eddie.

Umřela. Řekl bych, že umřela. Na chvíli. Na pár vteřin. Myslel jsem, že je mrtvá.

Bez dechu.

Bez života.

Máma vytřeštila oči. „Cože?“

Přál jsem si, aby si to nechal pro sebe. Protože to Eddie se na pláži málem zhroutil a škemral, abych to neříkal mámě. A teď jí všechno vyžvaní? Nevěděl jsem, jestli je to kvůli tomu, že je opilý, nebo má prostě vymetenou v podkroví.

Každopádně jsem musel vyklopit i zbytek. „Nebylo to tak hrozné,“ pokračoval jsem nejhlostejnějším tónem, na jaký jsem se zmohl.

„Doplaval jsem k ní a vytáhl ji na břeh. Nehýbala se, tak jsem se pustil do oživování. Netrvalo to dlouho. Párkrát jsem jí stlačil hrudník a začala vykašlávat vodu.“

Stlačuj rychle a tvrdě. Jenže tentokrát se nejednalo o cvičnou gumovou figurínu. Byla to neskutečně drobná umírající holka a já nevěděl, jak tvrdě mám stlačovat. Co kdybych jí něco zlomil? Co kdybych to podělal?

Byla to ta nejděsivější věc, kterou jsem kdy v životě udělal.

„Matko Boží,“ zašeptala máma a chytla se za srdce. „Říkala jsem vašemu otci, jak jsou ty kurzy první pomoci důležité. Díky ti, svatý Jiří!“

A už tu máme svaté. Musím s tím skoncovat, a to rychle. „Každopádně jí tekla z hlavy krev...“

Tolik krve. Myslel jsem, že je mrtvá.

„... a byla v bezvědomí. Někdo zavolal záchranku.“

„V tu chvíli kapela přestala hrát, protože lidi naproti přes jezero si všimli, co se děje,“ dodal Eddie.

„Přijela sanitka a odvezla ji. Jen na pozorování kvůli otřesu mozku, nebo co. Říkali, že bude v pořádku,“ ujišťoval jsem mámu. Ale taky říkali, že by mohla utrpět ztrátu paměti.

Nemusela by si pamatovat, že jsem ji vytáhl z jezera.

„Hrdino!“ zajásal Eddie a snad už po milionté mě pěkně tvrdě plácl po zádech. Praštil jsem ho do ruky, až se zapotácel. „Au! To bolelo, ty cvoku.“

„Zklidni se,“ tišil jsem ho. „Probudíš dvojčata.“ Jestli se vzbudí, táta bude hned další. A já jsem na něj teď neměl nervy.

Máma zavrtěla hlavou a přikryla si pusou, jako by tomu nemohla uvěřit. „Kdo, zlato? Kdo bylo to děvče?“

Probodl jsem Eddieho letmým, ale dost ošklivým pohledem. *Drž hubu.* Pak jsem odpověděl: „Nemám ponětí. Jen nějaká letňáčka, co přijela na festival.“ Letňáci, tak jsme říkali lidem, kteří sem koncem července vždycky přiletěli, přijeli nebo jakkoli přicestovali a z našeho dvoutisícového města udělali dvoustettisícové.

„Ty nevíš, jak se jmenuje?“ zeptala se. Tmavé vlasy se jí kolem spánků divoce kroutily.

A tady začínalo *opravdové* lhaní. Protože jsem naprosto přesně věděl, o koho se jednalo. A věděl jsem i to, proč byla u jezera. Patřila mezi Eddieho oddané ctitelky, které se k němu chovaly, jako by byl samotný papež.

Nechápal jsem to. Prděl ve spaní, dělal hloupé vtipy a měl ten nejhorší hudební vkus. A přesto snad nedokázal udělat nic špatně. A nešlo jen o holky. I jeho učitelé ho zbožňovali. Jediný důvod, proč vůbec odmaturoval, tkvěl v tom, že díky osobnímu kouzlu proplul opravnými testy. Vsadil bych všechno, co mám v peněžence, že by nedokázal říct, kdo je současným americkým prezidentem. Myslel si, že Švýcarsko a Švédsko jsou jedna a ta samá země.

Ale stačil jediný úsměv a prošel.

Můj táta je jedním z nejdůležitějších lidí ve městě, ale to je fuk. Pravou hvězdou byl vždycky Eddie Sarafian.

„Kdo byla ta holka, Eduarde?“ obrátila se na něj máma. „Byla tam s tebou?“

Pro jednu měl Eddie dost rozumu, aby to nerozváděl a ne-
usvědčil se. Jen zavrtěl hlavou. Možná trochu přehnaně, ale nic ne-
řekl. Přesně, jak jsme si to v autě nacvičili.

Přesně, jak mě o to prosil. *To já jsem ji k tomu jezeru vytáhl. Lidi budou říkat, že je to moje vina, protože přesně taková jsou. Kryj mi záda, brácho*, škemral a tekly mu slzy. Naposledy jsem ho viděl brečet, když jsme byli ještě malí. Netušil jsem, jestli je to tím pívem, nebo jestli je vyděšený, že se na to přijde, nebo se o tu holku bojí, protože ji má fakt rád. Možná všechno dohromady, ale pořád to bylo divný.

Máminy hnědé oči se v měsíčním světle zaleskly, jak propíchl pohledem nejdřív jeho a pak mě. Zrychlil se mi tep. Na tohle nám určitě neskočí.

Proč by měla? Eddieho znal každý a Eddie znal každého. Znal dokonce i tu holku, co se málem utopila. A to neměl. Byla v mém

věku – pro něj moc mladá. Ale o něco dřív jsem je viděl, jak spolu mluví. Pak jsem si všiml, že brečí.

To bylo pár minut předtím, než spadla do vody.

Tak podívejte. Neřekl jsem, že to byla jeho vina. Dokonce ani netuším, co přesně mezi nimi bylo. Eddie mi to dozajista nehodlal říct. Ale *věděl jsem*, že jestli máma zjistí, že balil druhačku, bude pěkně vytočená. A kdyby věděla, co to bylo za holku, rozžhavila by se doběla.

Jane Marlowová, dcera řidiče pracujícího pro Vztekouna Larsena.

Jo, přesně, *toho* Vztekouna. Znamého rockového producenta. Majitele Rabid Records.

Ponechme stranou jeho ceny Grammy. Ponechme stranou, že produkoval některé z nejslavnějších alb několika posledních dekád. Problém byl, že Vztekoun trávil každé léto u Kondořího jezera jenom proto, že mu táta prodal místní sen, stejně jako tu pohádku prodal všem v Sierra Nevadě. Protože táta je poslední z velkých hudebních promotérů Serj Sarafian.

A stvořil jeden z největších kalifornských hudebních indie festivalů.

Ale kdyby neměl finanční podporu většinového hráče, přišel by o amfiteátr i pozemky, kde se festival koná. Jeho největší noční můrou bylo, že to bude muset celé prodat za poloviční cenu nadnárodnímu pořadateli.

Pokud do toho nějaký zazobanec nebude ochotný investovat obří sumu peněz. Někdo jako Vztekoun Larsen.

Ten se naštěstí chytil. A nastěhoval se s rodinou i svým profláknutým jménem do multimilionového letního sídla na druhé straně jezera. A začal s námi pozvolna spolupracovat. Jenže smlouva na amfiteátr měla za dva roky vypršet.

Vztekoun byl ohledně rodiny extrémně tajnůstkářský: měl čtyři dcery se třemi různými manželkami. Ale kolem jezera šly zvěsti, že ta holka, co jsem ji dneska vytáhl z vody, *by mohla* být jeho nemanželská dcera, kterou si pořídil s jednou z hospodyň, co před

lety umřela – a jeho řidič ji vychovává jako svou vlastní. Kdo ví, jestli to je vůbec pravda, ale co když jo? Kdyby máma zjistila, že Eddie blbl hlavu Vztekounově nejmladší dceři a ona spadla z vyhlídky a málem se u toho zabila – *prosím, prosím, prosím, nech ji dneska umřít* –, a kdyby Vztekoun přišel na to, měl Eddie něco společného s tím, že tam vůbec byla?

Naše rodina by přišla o všechno.

Takže jsem lhal pro jejich dobro – kvůli mámě a dvojčatům. Zazdil jsem Jane Marlowovou kvůli nim. Ne kvůli Eddiemu, kterého jsem dneska s těžkým srdcem nesnášel tolik, až mi z toho bylo špatně.

Ale když jsem zavřel oči, nijak mi to nezabránilo vybavit si její tvář.

V klenutém průchodu za schodištěm se rozsvítilo světlo. Paní Makruhiová, naše všetečná hospodyně. A ten dusot nad námi byla dvojčata? *Prosím, ne!* Rázem jsem se ocitl na pokraji zhroucení. Toužil jsem utéct nahoru a sesypat se v soukromí vlastního pokoje, aniž bych vzbudil tátu.

To jsem toho chtěl tolik?

„Chlapče můj? Hvězdičko moje?“ vzala máma do dlaní můj obličej. „Fen-jane?“

„Jsem v pořádku, mami.“

Přikývla. „Jsi hodný kluk. Tak čestný. Vždycky myslíš na ostatní.“

To mě dostalo. Zvedl se mi žaludek. *Nenáviděl* jsem, když jsem jí lhal. Táta by si klidně pro mě za mě mohl spadnout do jezera, ale lhát mámě mě nijak netěšilo. Nejvíc ze všeho jsem jí toužil říct, že to byla nejhorší noc v mém životě a že už nikdy nebude nic v pořádku. Ale zůstal jsem zticha.

„Rodina se na tebe vždycky může spolehnout,“ zahučel Eddie zpoza jejích zad. V jeho tónu zaznělo něco, co jsem tak úplně nechápal.

Na chvílku mě napadlo, že bratr možná není tak hloupý, jak jsem si myslel.

Soukromé zprávy Festivalových šilenců

Eddie Sarafian:

Jak je, pamtuješ si mě holkaa?

Jane Marlowová:

Eddie?

Eddie Sarafian:

Jo haha to sem já, oficiální odškrt a tak, ptže na mě bliklo tvý méno v tom vlkně o kapele

Tak sem ti zksil písnot. Jak je v LA? už je to pár tdnů

Jane Marlowová:

Páni. To je překvápko, že ses ozval. Ale skvělé!

V LA je pořád stejně. Jak je u jezera? Mrzí mě,
že jsem přišla o festival

Eddie Sarafian:

Všchno cajn, jj.

Už ses vzpmatovala z tý hráze?

Prej chodíš na řečvou trerapii??

Jane Marlowová:

Nějaké drobné potíže s mozem, protože jsem
byla moc dlouho pod vodou.
Ještě nechodím do školy

Eddie Sarafian:

Uf. Ale žádná škola? To zní skvěle haha užíváš si?

Jane Marlowová:

Ani ne. Stojí to za houbu.

Ale doktoři říkají, že za pár měsíců budu OK

Eddie Sarafian:

Sakra. Je mi na hovno. Nedkážu říct jak mě to mrzí bože

Jane Marlowová:

Nemůžeš za to, že jsem nemehlo.

Eddie Sarafian:

Sem rád, že tt říkáš.

Ptže kdbys mohla zatlouct, že jsme tam byli spolu, nechci,
aby mě vztkloun nenáviděl jestli si mu to ještě neřekla

Jane Marlowová:

Proč bych to dělala????

Eddie Sarafian:

Skvělý jsi ta njlepší nej nej nej
Hele možná sjedu na podzim do LA
Musikbiz a tak
Chceš se sejít? Jen ty a já...

Jane

současnost

Chtěla jsem od nich jenom jedno: aby se jeden druhému líbili. Leo Marlow a Eddie Sarafian, neboli táta a můj přítel. Dva nejdůležitější muži v mém životě. Jenže po tom katastrofálním seznámení stál táta stranou na ranveji soukromého letiště, hned vedle Mercedesu Fintail z roku 1965, který patřil našemu zaměstnavateli, a trucoval jako Hulk před výbuchem. Na tátův moji drahá polovička nijak *nezapůsobila*. Natož aby se mu Eddie „líbil“, o tom nemohla být ani řeč. A neocitli jsme se ani poblíž neutrálního území. Kdepak. Jen ryzí opovržení s kapkou sním-o-tvé-smrti.

Táta místo mě držel na vodítku Fridu a ta kňučela a snažila se mu vytrhnout.

Můj otec. Pes. Já. Eddie. A všichni jsme nešťastně postávali na ranveji.

Naznačila jsem tátovi *ještě chvíli*. Eddie se s několika právníky chystal odletět za moře a tohle katastrofální seznámení neovlivňovalo jen moje srdce. Ovlivňovalo i moji hlavu. Doslova.

„Hej, tenhle hovor musím vzít. Haló,“ zavolal Eddie a hvízdal, když přes ranvej zafoukal vítr. „Pozemní kontrola volá vesmírného kadeta. Zlato?“ Věnoval mi útrpný pohled.

„Zvedni to,“ souhlasila jsem, když mi zamával telefonem před

nosem. Upřímně, ulevilo se mi, že se na chvíli vzdálí. Potřebovala jsem oddechový čas. Slova na konci jeho vět jako by se rozplétala a já jsem měla problém soustředit se na to, co říká. Části mého mozku poškozené nehodou všechny ten stres vůbec nesvědčil.

Doktoři říkali mému stavu „afázie“. V kostce to je porucha komunikace způsobená pádem do jezera. Nebyla jsem hloupá nebo postižená nebo pomalá. Jen jsem tu a tam měla problémy se slovy. Jako třeba když se lidi rozpovídali (dlouhé řečnění, uááá), můj mozek místy útržky vypustil – což byl důvod, proč jsem raději dostávala instrukce do zpráv na mobilu, než aby se mi někdo pokoušel vysvětlovat ústně, kudy se kam dostanu. A když jsem se ocitla pod tlakem, někdy jsem sáhla po určitých slovech, ale než jsem je dostala z pusy, zmizela. Pufff! Byla pryč.

To byla ta nejhorší část. Zbytek jsem dokázala utajit. Jenže lidi mají tendenci si všímat, když máte výpadky v řeči.

Někdy jsem měla pocit, jako by mi v mozku žil šotek, který žere slova.

Nenáviděla jsem toho zatraceného slovožrouta.

Ale celé týdny už se mi to nestalo, takže bylo víc než k vzteku, že můj slovožrout vystrčil svoji škaredou hlavu zrovna teď, na začátku letních prázdnin. Právě když jsem byla připravená vylézt ze své ulity.

Měli jsme s tátou strávit celé léto u Kondořího jezera v Sieře Nevadě. Právě jsme dorazili po tříhodinové cestě ze Vztekounova domu v losangeleském Bel Air. Zbytek jeho zaměstnanců odjel už včera, aby nachystal jeho letní sídlo, a Vztekoun s „rodinou“, jak jsme jim říkali, letěli dneska o něco dřív soukromým letadlem. Tím, které teď stálo opodál na ranveji.

Byli jsme s tátou poslední, kdo měl k jezeru dorazit, protože jsem dneska ráno měla slavnostní předávání maturitních vysvědčení. (Žádná sláva.) A taky jsem musela hlídat Fridu Kahlo – to byla ta vynervovaná miniaturní mexická naháčka se špičatýma ušima, která se snažila vytrhnout tátovi. Patří Vztekounově dceři Velvet a *ne-snáší* cesty letadlem. Takže místo toho jela se mnou autem.

Soukromé letiště u Kondořího jezera leží jen pár kilometrů od sídla, a tak jsme se tu cestou zastavili, ale narušilo to tátův vojensky přesný rozvrh. K dovršení všeho mi odpolední sluníčko pražilo za krk, protože jsem si včera večer v divokém pominutí smyslů nechala ostříhat svoje dlouhé tmavé vlasy. *Tadááá!* Krátký skřítkovský účes, který seděl k mému skřítkovskému tělu. Když kadeřník skončil, oznámil mi, že je to sestřih z *Rosemary* má děťátko, což mi nevadilo, dokud jsme před pár minutami nedorazili na letiště a Eddie neprohodil, že takhle vypadám „mnohem mladší“.

Takže jsem začala být paranoidní.

Táta s nelibostí upíral ostrý pohled na Eddieho na druhé straně ranveje. Ten měl jednu ruku přitisknutou k uchu a snažil se s někým mluvit, zatímco mu vítr profukoval bílým tričkem a dlouhými šortkami. Zbývalo mu jen pár minut do odletu letadla směr Filipíny, kde si pár týdnů pobude. Neviděla jsem ho od jarních prázdnin. A těch pár vzácných chviliek, které jsme mohli mít jen pro sebe, právě mizelo v nenávratnu. Eddie vypadal, že je mu to fuk. Po něm se všechno jen svezlo.

Frida na mě žalostně štěkla – nechápala, že je Eddie na psy alergický.

Jen jsem se snažila nesesypat.

„Jak se říká tomu s tím starým lvem, co uvidí mladého lva a začne být bezdůvodně paranoidní, že je jeho hrdost v ohrožení?“ zeptala jsem se vysokého černocho v drahém obleku, který zrovna přicházel po ranveji.

„Zákon džungle?“ navrhl a přehodil si příruční brašnu z jednoho ramene na druhé. Gordon Goodman byl Vztekounův nejlepší právník přes umělecké smlouvy, agentury, autorská práva a honoráře. Žil v LA a téměř neopouštěl dům v Bel Air. Přiletěl se Vztekounem.

„Ten starý lev má jen jedno lvíče, které není nijak v ohrožení,“ dodala jsem zbytečně. Měla jsem to slovo na jazyku...

„Chová se jako dobrý král,“ poznamenal Gordon.

„No jo, ale to nemyslím. Je to přehnaně ochranné značkování... nějak dál.“

„Teritoria?“

Tleskla jsem rukama. „To je ono. Značkování teritoria.“

„Leo je tvůj otec, Jane. Vymezování území je jeho povinnost. Pro Vztekouna to dělá, jak je den dlouhý – eliminuje hrozby. Zvyk je železná košile.“

„Eddie není hrozba,“ trvala jsem na svém.

„Hele. Já toho kluka neznám,“ prohodil Gordon cestou ke schůdkům do letadla a přidržoval si klobouk, aby mu neuletěl. „Ale chystám se s ním strávit nějaký čas. Samotná cesta do Manily trvá přes čtrnáct hodin a pak musíme ještě autem, trajektem a helikoptérou, abychom se na ten odlehlý ostrov dostali. Takže bych řekl, že si nějaký názor udělám, ne?“ Neznělo to nadšeně. „Uvidíme se koncem měsíce, slečno Marlowová.“

Gordon letěl s Eddiem a Sarafianovic právníkem na krásný soukromý ostrov na Filipínách, aby podepsali nájemní smlouvu, která bude mít vliv na budoucnost hudebního festivalu u Kondorího jezera. Neměla jsem přehled o všech podrobnostech, až na to, že se to musí podepsat ještě do konce června, jinak bude festival příští měsíc v ohrožení. Jako zrušený. Šlo o miliony a miliony dolarů. Vstupenky už byly prodané, víza pro kapely zajištěná, reklama spuštěná, hotelové pokoje zamluvené.

Ale Eddie se určitě postará, aby všechno proběhlo hladce.

Byl dědicem Sarafianovic impéria a jeho otec Serj, legendární hudební promotér, ho zaučoval do řemesla. Za těch pár měsíců, co spolu s Eddiem chodíme – většinou online –, jsem jeho prostřednictvím poznala úplně jinou stránku hudebního průmyslu než za celý svůj život v domácnosti Vztekouna Larsena. A možná víc.

Eddie mě chtěl učit byznysu a představit mě muzikantům.

Vztekoun požadoval, abych se mu starala o mazlíčky a nosila limonádu.

Eddie strčil telefon do kapsy a usmál se, tmavé oči měl v odpoledním sluníčku přimhouřené. Vážně byl zatraceně okouzlující. Všichni říkali, že by mohl klidně dělat modela. Nechal si zesvětlit vlasy a ostříhat nakrátko, takže fakt vypadal od hlavy k patě jako pozlacený. „Musím běžet, zlato,“ vyhrkl a promnul si nos. „Musíme stihnout let na LAX. Tohle práškovací letadlo má omezený dolet.“

Práškovací letadlo? Ale no tak. Nedokázala jsem si představit, kolik může stát doprava do LA soukromým tryskáčem. Tohle bylo Vztekounovo pravidelné přibližovadlo. Nikdy jsem v něm nebyla. Ze zaměstnanců tam někdy vkročil jen Vztekounův osobní strážce.

„Už musíš?“ zakňučela jsem. „Sotva jsme se viděli.“

„No... když jsi říkala, že se tu se mnou sejdeš, nevěděl jsem, že máš v plánu vzít s sebou i taťku,“ zasmál se trochu přiškrkně a střelil pohledem směrem na druhou stranu ranveje. Když jsem zaprotestovala, dodal: „Však on si mě oblíbí. Jako každé.“

To byla pravda. Eddie si uměl omotat lidi kolem prstu.

V jednu chvíli jste se snažili rozšifrovat jeho nesmyslné textovky a v další jste na zadním sedadle italského sportáku přišli o podprsenku.

„Budeš zpátky u...“ vypadlo mi slovo – ta velká modrá věc plná vody...? Malinko jsem zpanikařila a pokusila se spasit, než si toho všimne. „Za pár týdnů.“

Věnoval mi další smutný úsměv, který prozradil, že lituje mě i moje mozkové potíže. „Měl bych. Dům toho magnáta je v pěkném zapadákově, takže tam možná nebude signál. Pokusím se zavolat, ale pokud o mně pár dní neuslyšíš, pošlu zprávu po pomalé želvě z Číny.“

„Ehm, dobře?“ zamrkala jsem.

Usmál se. „Je to vtip. Chápeš? Pomalá loď z Číny? Ale já budu na Filipínách, takže tam mají želvy místo lodí.“

Jasně... Nemá cenu poukazovat na to, co je očividné. Kdysi jsem žila v domněnání, že to je můj slovožroutský šotek, co mi brání pochopit jeho rádoby avantgardní humor, ale ne: prostě jen nebyl

zas až tak chytrý. Ale zato strašně hezký. A milý. Byla jsem do něj blázen už od dob dětských culíků. Ale poprvé si mě všiml až ten večer, kdy mě pozval na hráz. Podruhé, když jsme se spojili online po té nehodě. Tehdy jsem zjistila, že to byl on, kdo mě nakonec vytáhl z vody a zachránil mi život.

Jedině proto ho dneska vzal táta na milost. Alespoň myslím. Mému tátovi do hlavy nikdo nevidí.

Každopádně je legrační, jak taková příšerná věc může dát dohromady dva lidi, kteří nemají nic společného. Všechno zlé je k něčemu dobré, řekla bych.

Zavibroval mi mobil. Vztekounova správčová Norma se ptala, kde vězíme. A další textovka, ve které chtěla, abychom přivezli led, protože mrazák v přípravné kuchyni nemrazí dost rychle. Uf.

„Nafukuješ pusu,“ poznamenal Eddie.

„Práce,“ zamumlala jsem.

„Vztekoun? Jsi na prázdninách, zlato. Měl by se hodit do klidu a dát ti pokoj. Jsi moje holka, ne jeho.“

Ne, nebyla jsem na prázdninách. Platili mi za práci, a dokud budu žít pod Vztekounovou střechou, pěkně si ten byt a stravu odpracuju.

Kromě toho jsem si nebyla jistá, jak se Vztekoun staví k mému vztahu. Potkávali jsme se každý den a tu a tam prohodili pár slov, ale když jsem se táty ptala, jestli Vztekoun ví, že chodím s Eddiem, jen zavrčel a prohlásil: „Uvědomuje si, že se něco děje.“

Ať už to něco znamená cokoli.

„Hej, ujisti se, že mi tam dali tu modrou tašku,“ zavolal Eddie na právníka Sarafianových, který zrovna nastupoval do letadla. „Hned jsem tam!“

Krucí. Bylo to tu. Znovu si zkontroloval mobil. Čas jít.

„Takže až se vrátíš, strávíme spolu u jezera nějaký čas?“ Věděla jsem, že to zní, jako bych na něm byla závislá. *Připadala* jsem se závislá. Nenáviděla jsem to. Ale kvůli Eddiemu jsem se tak cítila pořád, protože byl věčně pryč a nikdy se mi ho nepodařilo k ničemu

přimět. Odpoví mi na textovky? Zavolá, když to slíbil? Přiletí tenhle víkend do města? Nikdy jsem to nevěděla a všechno bylo „naše malé tajemství“. Bylo to vzrušující, ale únavné. Věděla jsem, že má plno práce, protože pomáhá svému otci. Ale přesto.

Vždycky sliboval, že zítra.

Zítra, zítra, zítra.

Nechtěla jsem brečet, ale už jsem cítila, jak mě v očích štípou slzy. Taková hloupost! Dneska už toho na mě bylo prostě moc.

Předávání maturitních vysvědčení. Návrat k jezeru. Eddie a táta.

„Hej! Hej,“ vyhrkl a těkal očima od letadla ke mně. „Tohle ne.“

„Jsem v pohodě,“ snažila jsem se ovládnout. „Jen bych chtěla, abychom měli víc času.“

„Poslyš. Až se vrátím, možná bychom se mohli podívat u jezera po nějakým bytě. Jak jsme o tom mluvili. Jen ty a já. Jestli na něco kápnem, možná by ses nemusela na konci léta vracet do LA... třeba? Školu už máš za sebou. Můžeš jít na vejšku tady, když budeš chtít, nebo možná pracovat pro mého tátu. Nebo si dát prostě pauzu. Všechno je možný. Co ty na to? Byla bys pro?“

„Eddie,“ zakňourala jsem tím nejtišším hlasem, na jaký jsem se za hřmotu motoru tryskáče opodál zmohla; bála jsem se, že to táta uslyší. „Myslíš to vážně?“

Objal mě kolem krku. „Na mou duši. Prostě popřemýšlej, kde bys chtěla bydlet. Promluvím si s tátou. Bez jeho souhlasu ani pes neštěkne, takže nejdřív potřebuju zdolat jeho. Nic neslibuju. Ale *nebylo* by to fajn? Jen si to zatím nechme pro sebe. Promluvíme si o tom víc, až se vrátím, jo?“

Sypal to ze sebe tak rychle, že jsem nedokázala odpovědět. Srdce mi doslova přetévalo radostí. Řekl to, že jo? Pochopila jsem to správně? Nebyl to jen slovožroutem způsobený zmatek?

„My dva že bychom bydleli spolu? V našem vlastním bytě?“ zeptala jsem se.

„Hele,“ vyhrkl místo odpovědi, „nezapomeň říct Velvet, aby v Bitvě kapel dala hlas Tell & Show. To je *super* důležitý. Jsi teď její

asistentka, tak se ujisti, že bude hlasovat správně, protože takhle to táta chce. Je to tenhle víkend – nezapomeň, jo? Slibuješ?“

Nezajímala mě Bitva kapel. Zajímalo mě naše sestěhování do hromady. „Počkej! Ten byt...“

„Drž mi palce!“ skočil mi do řeči, odtáhl se a přiložil si prst ke rtům. Naše malé tajemství. „Uvidíme se za pár týdnů! Pak to probereme pořádně.“

Uskočil, věnoval mi poslední úsměv následníka trůnu a uháněl k letadlu. A pak byl pryč, prostě jen tak. Přála jsem si, aby mě políbil na rozloučenou, ale třeba se mu nezdálo, že se na nás táta dívá. A možná na tom nezáleželo. Kdo potřebuje polibek, když má vyhlídku na společné bydlení?

Jane

Po Eddieho odletu jsme s tátou odjízďeli z letiště za nepříjemného mlčení. Bylo těžké být šťastná, když měl tak mizernou náladu, ale ze všech sil jsem se snažila jeho špatné vibrace nevnímat. Od dopravní značky se odrazil paprsek slunce. Zastínila jsem si oči a s úsměvem jsem přečetla:

KONDOŘÍ JEZERO 2 KM

BENZÍN – JÍDLO – NOCLEH

Konečně! Všechno zůstalo přesně tak, jak jsem to před dvěma lety opustila. Hory. Obří sekvoje. Skalnatá krajina před vjezdem do města. Nic se nezměnilo. Jenže já ano. Sbohem, Nemehlo Jane, dcero šoféra, která jsi spadla do jezera. Vítej, Jane, budoucí snoubenko dědice kalifornského koncertního impéria. Tak fajn. Možná ne *snoubenko*. Ale sestěhovat se s Eddiem – do našeho společného bytu? Stežlí jsem na to dokázala pomyslet, aniž by se mi zatočila hlava.

A sebevětší trucování, které předváděl táta za volantem, mi nemohlo zkazit náladu.

„Takže... to byl ten slavný Eddie Sarafian,“ prohlásil s velkou tlapou přehozenou přes volant, zatímco jsme pluli po dálnici a blížili se k odbočce.

Ztěžka jsem si povzdechla. „Ven s tím, tati. Víím, že máš něco na jazyku.“

„Mlčky pěníl kolem jedné borovice, dvou, tří... Pak už to nedokázal vydržet. „Je strašně sebestředný, kotě. A je pro tebe moc starý,“ namítl. Natočil ke mně zlatou hřívou rozčuchaných kudrn a vykoul přes okraj tmavých řidičských brýlí.

„Je mu dvacet. Mně osmnáct.“

„*A ještě k tomu* ho překvapilo, že mi Vztekoun dovolil, abych jel přes celý stát mercedesem?“

Zasténala jsem, jak se ve mně zvedlo přetrvávající zahanbení jako nesmrtelná zombie v hororu. „Jenom vtip. Nemá nejlepší smysl pro humor.“

„To teda zatraceně nemá. Já jsem kruci tohle auto zrekonstruoval vlastníma holýma rukama a jsem u Vztekouna jednadvacet let – dřív než se ten jak-se-vůbec-jmenuje narodil.“

„Eddie.“

Divoce mávl rukou, aniž by odtrhl oči ze silnice. „*A navíc* neumí být ani zdvořilý. Proč mi říkal „šofér“? Měl by o mně mluvit jako o panu Marlowovi. Co to s těmi mladými v dnešní době je? Privilegování hajzlíci bez výchování...“

Odmítal to nechat plavat. Táta – částečně stárnoucí plážový pankáč (v rádiu nejradši poslouchal starodávňý Agent Orange) a částečně veterán války v Zálivu – zvedal činky, byl přehnaně ochranný a měl rád, když lidi chodili včas. Na předloktí měl vybledlou spoře oděnou kérku mámy s andělskými křídly a moje jméno se mu elegantně vinulo po spodní straně zápěstí.

„Eddie je žoviální ke každému, nejen k tobě. Myslím, že byl nervózní, protože jsme ho zaskočili. To, čeho má dosáhnout na Filipínách, je velká věc. Je to jeho první samostatný velký úkol, který mu táta svěřil, a nikdy dřív nebyl dál od... od...“ Uf.

Táta se po mně podíval. „Od domova.“

„Od domova,“ zopakovala jsem frustrovaně a pohladila Fridu.

Ztlumil muziku. Tíše jsem si zpívala s vokalisty, dokud jsem se trochu neuklidnila. Hudba jako by měla dar toho mého slovožrouta zhypnotizovat. Asi to bylo tím rytmem. Můj mozek po něm bažil.

„Kotě?“ ozval se táta tiše. „Mně se nemusí líbit. Právě jsi odmaturovala a je ti osmnáct – to z tebe dělá dospělou. Je to tvůj život. Tvoje volba. Když budeš potřebovat, abych se do toho vložil, nebo budeš chtít radu či pomoc – nebo odvoz domů –, stačí říct. Jasný?“

Přikývla jsem. „Jasný.“ S odvozem domů jste mohli vždycky počítat. To byla zásada Lea Marlowa. Ať už jste provedli cokoli, dostali se do jakéhokoli průšvihů, zavolejte mu. Přijede vás vyzvednout, vezme vás domů a nebude se na nic ptát. „Díky.“

„Udělám, co budu moci, abych si nechal svůj názor pro sebe. Ale nebudu tolerovat, aby někdo ubližoval mému děcku. Tam kreslím tlustou čáru. Dohodnuto?“

„Nikdo nikomu neubližuje. Vždyť mi před tebou nedal ani pusku. Hoď se do pohody.“

Jenže táta moc v pohodě nevypadal. Asi bude nejlepší nezavádět řeč na možnost stěhování. Radši ho nechám, aby Eddieho nejdříve poznal, až se vrátí. Prozatím jsem toho měla docela dost, abych se u jezera nenudila. Což zahrnovalo i to ulízané hnědé klubko na mém klíně. Když se Frida zvedla na předních nohách, aby sledovala ubíhající krajinu za oknem, dala jsem jí dvojitou pusku za špičaté ucho.

„Už tam budeme,“ podotkl táta a sjel za velkou benzínkou z dálnice. „Připravená?“

Byla jsem? Dlouze jsem vydechla a s Fridou v náruči jsem sledovala známá místa. Cítila jsem směsici nadšení i obav. Odpoledním sluncem zalité malby na stěnách benzínky představovaly sbírku hudebních špiček, které hrály na festivalu už od jeho vzniku v devadesátých letech – všichni od Prince s vlastní nahrávací značkou až po Nirvánu, která se na festivalu objevila kdysi jako předskokan i později, těsně před svým tragickým koncem, jako hlavní host programu.

Každopádně byl festival známý tím, že uváděl budoucí velké hvězdy. A nejen během festivalu samotného, ale po celý rok a všude po městě. U jezera se neustále hrála nějaká živá hudba. Lidi

z hudebního průmyslu tu vlastnili domy nebo sem jezdili na dovolenou, takže snadno zachytili začínající slibné talenty, kteří hráli v klubech a barech podél hlavní městské historické promenády, známé jako „Strip“. Vysloužilo si reputaci ráje milovníků hudby v Sieře Nevadě.

Ale město nebylo vždycky jen útočištěm hudby. Tenhle malý zapadákov uprostřed ničeho zachvátila na začátku 19. století kalifornská zlatá horečka. Jak jsme s tátou projížděli skrz roztroušené předměstí, pořád to bylo v názvech ulic znát – Stará zlatá žíla, Naleziště.

A k území zlaté horečky patřila i divočina. A tím myslím hory a lesy. Část jezera zabíhala do národního parku plného těch největších stromů na světě, obřích sekvojí.

Projeli jsme s tátou kolem jedné z nich, jedním z posledních kalifornských kýčovitých „tunelových stromů“. Sekvoj, kterou před sto lety zasáhl blesk. Místo aby ji porazili, místní ji v roce 1920 proměnili v turistickou atrakci a prořezali skrz ni tunel, kterým mohlo projet osobní auto. Dnes už auta dovnitř nesmí, ale můžete u ní zastavit a projít si ji pěšky.

„Musíme si udělat každoroční fotku,“ poznamenal táta. Vždycky jsme se pod tunelovým stromem společně fotili. Táta ty fotky tiskl, rámoval a přidával k ostatním, které se táhly od doby, kdy mi bylo šest. Byl to náš zvyk. Loňskou fotku jsme propásli.

Neměla jsem ovšem čas si s tím lámat hlavu, protože když jsme minuli sekvoj, táta zahnul na Strip. Město nám mezi vysokými borovicemi otevřelo svou náruč.

Kondoří jezero.

Temně modrozelená voda v kruhu hor se sněhovými čepicemi. Řady cihlových domů ze starého Divokého západu lemuující přečpaný střed města, směsice míst se živou hudbou (bary, bizarní kluby) a těch určených pro rodinnou turistiku (pronájem kanoí, milion zmrzlinářství, vyhlídkové lety nad Kalifornií). Ulice tu byly příliš úzké a parkování zlý sen. Turisti jezdili Bonanzou, tramvají,

která šněrovala Strip sem a tam a zvonila klasickým zvonem. Ale v tuhle chvíli mi na ničem z toho nezáleželo. Oči mi sklouzly k šipce, která ukazovala směrem z centra a přiměla moje srdce k úprku:

KONDOŘÍ PARK A AMFITEÁTR

MÍSTO KONÁNÍ SVĚTOZNÁMÉHO FESTIVALU CONDOR MUSIC

V PRODUKCI SARAFIAN EVENTS

Jo, bylo to tak. Táta i já jsme byli hudební nerdi. Nemůžete vyrůstat jako já a nesnášet muziku – to se nedá. A já jsem festivaly milovala. Kousek od LA se konala Coachella a hned nad námi Burning Man, ale to bylo něco docela jiného. Condor v lese u jezera trval celý týden, se stany a světly, přijížděly i nenasmílované kapely, které po nocích hrály v těch prťavých podnicích na Stripu a během dne pořádaly větší show pod širým nebem.

Condor byl magický.

A jediné, o čem tehle rok všichni na festivalových fórech mluvili, bylo něco tak nového, že to ještě ani nemělo název. Lidi tomu říkali prostě jen Zvuk. Indie styl západního pobřeží, *post-post* punk. Prostě to vybuchlo napříč celou scénou a najednou to bylo tu. Nejdřív třeba deset skupin, pak už kdovíkolik. Ale mě to fakt bralo, i když jsem mohla jenom sledovat videoklipy na internetu. A snít o tom, že zas budu u jezera.

Takže jo, sestavila jsem si v duchu seznam kapel, které jsem chtěla letos v létě vidět. Možná se dokonce setkat s některými členy. Víte, přes Eddieho. V Bel Air jsem někdy potkávala kapely u Vzteklouna ve studiu, ale měla jsem pocit, že to bude jiné, poznat se s nimi spíš jako Eddieho přítelkyně než jako poskok. Jak by taky nebylo?

Když jsme s tátou projížděli festivalovou zónou, ze silnice jsme toho moc nespatriili, ale přece jen jsme zahlédli něco, čemu bych se raději vyhnula. Hadí řeku. Klub U Betty na molu.

A hráz. Moji nemesis.

Když jsme projížděli po mostě za hrází, táta k ní mávl rukou a pronesl věcně: „Tady to je.“

Bum. Natáhla jsem krk, abych viděla zpoza sedadla, zatímco Mercedes drncal po asfaltu. „Oni tam dali mříž?“ Táta tu minulé léto byl, i když já jsem zůstala doma v LA.

Odkašlal si. „Zamyká se po setmění. Je to dobrý nápad, zlato. Teď už tam nikdo další nemůže spadnout. Změna k lepšímu. To zábradlí v noci není bezpečné.“

Sevělo se mi hrdlo. Teď ze mě byla ta holka, co přiměla město zamykat na noc hráz? Místní děcka mě musí nenávidět. Jane, ta letňáčka, co nám navzdýcky zkazila zábavu. Uf.

Táta nikdy nechtěl vědět podrobnosti. Neptal se. Já mu to neřekla. Schovala jsem se za výmluvu, že si toho ze svého pádu moc nepamatuju, a táta za svůj strach. Proč jsem byla na party u hráze? Jak jsem se tam dostala? S kým jsem tam byla? Jak jsem spadla? Kdo mě vytáhl? Žádná z těch otázek pro něj nebyla tak důležitá, jako *Bude moje dcera ještě někdy schopná mluvit?* Tohle byla od začátku jeho priorita. Když jsem začala vyslovovat první věty, soustředil se na moji řečovou terapii. A když jsme si s Eddiem začali psát – a příležitostně se sešli v LA –, nebavili jsme se o tom. Až dodneška.

Eddie chtěl, abychom náš vztah tajili. Bez dramatu, prostě jen my. V LA to bylo v pohodě, ale přes léto u jezera bych to nezvládla. Doufala jsem, že na mě nebude mít vztek, že jsem se tam objevila s tátou a nechala tu naši malou soukromou bublinu prasknout.

Protože pro mě bude už tak dost tvrdé, vrátit se poprvé od toho pádu k jezeru. Potřebovala jsem ho jako součást svojí přítomnosti. Někoho, kdo se změnil a dospěl. Ne tajemství. Ne pochybnou vzpomínku z příšerné noci, která mě pronásledovala v nočních můrách.

Chtěla jsem to nechat plavat. *Pokoušela* jsem se.

„Hej,“ vytrhl mě táta jemně z myšlenek, když jsme nechali hráz za zády. „Nedovol, aby tě pohled na jezero stáhl dolů. Jsme Marlowovi. Co dělají Marlowovi?“

„Zase vylezou na prkno,“ odrecitovala jsem, i když bych se ve skutečnosti nezvládla postavit na surf, ani kdybyste mi platili zlatem. Snažil se mě to naučit. Sport a já jsme nebyli kamarádi.

„Správně,“ pochválil mě. „Když jsi měla v nemocnici potíže mluvit, doktoři říkali, že by to mohlo být natrvalo. Já řekl ne. Jen potřebuje čas. Zase se postaví na nohy. A podívej se na sebe teď. Odmaturovala jsi. Jsi zpátky u jezera. A jako Velvetina osobní asistentka.“

Měl pravdu. I když to poslední nebyl zas takový úspěch. Jo, měla jsem být tohle léto osobní asistentkou bohaté dcerunky hudebního magnáta. Ale u Larsenů to znamenalo nakupovat, zvedat telefony, domlouvat schůzky a vyzvedávat recepty. Třeba můj táta byl něco jako Vztekounův osobní asistent. Ale ten měl ještě opravdovou profesionální asistentku, která měla na starosti záležitosti hudebního průmyslu v jeho studiu v Bel Air – Denise, padesát a něco, bývalá manažerka nahrávacího studia, která „nedělala“ Severní Kalifornii. Ta dostávala opravdové peníze. Táta nevydělával o moc víc než já a já otročila za minimální mzdu. Vztekoun byl lakomec.

„Hele, osobní asistentka je do životopisu lepší než psí chuva... *Sakra*,“ zamumlal táta, když mrkl na telefon. „To je Vztekoun, ptá se, kde vězíme.“

Táta přidal. Tolik k poklidné cestě skrz město. Pořád jsme byli od letního sídla asi tak deset minut. A sídlem myslím rozlehlou luxusní rezidenci z roku 1920 na severním břehu jezera, daleko od Stripu a festivalových pozemků. Daleko od všeho, nikde kolem žádní sousedi. Vybudoval ho nějaký prachatý železniční baron ze San Francisca, který si v různých bungalovech držel živé tygry i prostitutky. Rezidence měla vlastní loděnici, bazén a obrovskou garáž v oddělené budově zvané vozový park (krátce Vozovna), kde bydleli i zaměstnanci. A když jsme přijeli po podkovovitě zahnuté příjezdovce a zastavili před vchodem, sídlo se před námi tyčilo, větší než život sám. Na chvíli jsem úplně zapomněla jak na hráz, tak na Eddieho.